A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2020. október 8.*

„Előzetes döntéshozatal – Hozzáadottérték-adó (héa) – 2006/112/EK irányelv – 135. cikk, (1) bekezdés, a) pont – A biztosítási ügyletek adómentessége – Befektetéskezelők által a vagyonkezelő részére nyújtott nyugdíjalap-kezelési szolgáltatások – Mindennemű kockázatfedezet kizárása – Foglalkoztatói nyugdíjrendszer – Nemzeti adózási gyakorlat – Biztosítási tevékenység végzése – Engedéllyel rendelkező szervezetek – Ilyen engedéllyel nem rendelkező szervezetek – A »biztosítási ügyletek« fogalma”

A C-235/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (fellebbviteli bíróság [Anglia és Wales] [polgári kollégium], Egyesült Királyság) a Bírósághoz 2019. március 18-án érkezett, 2019. március 5-i határozatával terjesztett elő

a **United Biscuits (Pensions Trustees) Limited**,

a **United Biscuits Pension Investments Limited**

és

a **Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs**

között folyamatban lévő eljárásban

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot (előadó) tanácselnök, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a United Biscuits Pension Investments Limited és a United Biscuits (Pensions Trustees) Limited képviseletében D. Scorey QC, C. Millard solicitor és M. Jones barrister,

– az Egyesült Királyság kormánya képviseletében Z. Lavery, meghatalmazotti minőségben, segítői: T. Ward QC és A. Macnab barrister,

* Az eljárás nyelve: angol.

– az Európai Bizottság képviseletében R. Lyal és A. Armenia, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. május 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.) 135. cikke (1) bekezdése a) pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a United Biscuits (Pension Trustees) Ltd (a továbbiakban: United Biscuits Pension) és a United Biscuits Pension Investments Ltd (a továbbiakban: UB), valamint a Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (az Egyesült Királyság adó- és vámhatósága) között a nyugdíjalapok kezelésére irányuló szolgáltatások hozzáadottérték-adó (héa) hatálya alá tartozása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A héára vonatkozó szabályok

3 A 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a héa hatálya alá tartozik az „egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy által ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás".

4 A 2006/112 irányelv 131. cikke, amely az említett irányelv „Adómentesség" című IX. címe „Általános rendelkezések" című 1. fejezetében található, az alábbiak szerint rendelkezik:

„A 2–9. fejezetben említett adómentességeket az egyéb közösségi rendelkezések sérelme nélkül, az említett adómentességek helyes és egyszerű alkalmazása, valamint az esetleges adócsalás, adókikerülés és visszaélés megelőzése céljából a tagállamok által meghatározott feltételekkel kell alkalmazni."

5 Ezen irányelv IX. címének „Egyéb tevékenységekre nyújtott adómentesség" elnevezésű 3. fejezetében foglalt 135. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok mentesítik az adó alól a következő ügyleteket:

a) a biztosítási és viszontbiztosítási ügyletek, beleértve az ehhez tartozó biztosítási ügynöki és közvetítői szolgáltatásokat;

[…]"

6 E rendelkezés megfelel a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapítás, szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL 1977. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.; a továbbiakban: hatodik irányelv) 13. cikke B. része a) pontjának, amely 2006. december 31-ig volt hatályban.

A biztosításra vonatkozó szabályok

7 A 2002. március 5-i 2002/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a közvetlen életbiztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1979. március 5-i 79/267/EGK első tanácsi irányelv (HL 1979. L 63., 1. o.; a továbbiakban: első életbiztosítási irányelv) 1. cikke a következőképpen rendelkezett:

„Ez az irányelv a következőkben meghatározott tevékenységi formákban a tagállamokban letelepedett vagy ott letelepedni kívánó vállalkozások által önállóan végzett közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozik:

1. a következő szerződéses alapú biztosítási fajták:

a) életbiztosítás […];

b) életjáradékok;

c) az életbiztosítással foglalkozó biztosítóintézetek által végzett kiegészítő biztosítás […];

d) az Írországban és az Egyesült Királyságban létező, fel nem mondható állandó egészségbiztosításként ismert biztosítási fajta;

2. A következő műveletek, amennyiben azok szerződésen alapulnak, és amennyiben a magánbiztosítás felügyeletéért felelős közigazgatási hatóságok felügyelete alá tartoznak, és az érintett országban engedéllyel rendelkeznek:

[…]

c) a csoportos nyugdíjalapok kezelése, azaz olyan műveletek, amelyek az érintett vállalkozás számára befektetések kezeléséből állnak, különösen olyan testületek tartalékokat képviselő eszközeinek kezeléséből, amelyek elhalálozás vagy túlélés, illetve valamely tevékenységgel való felhagyás, vagy annak korlátozása esetén teljesítenek kifizetéseket;

d) a c) pontban említett műveletek, amennyiben ezekhez vagy a tőke értékmegőrzésére, vagy egy minimális kamat fizetésére vonatkozó biztosítás kapcsolódik

[…]

3. Az emberi élet hosszához kapcsolódó műveletek, amelyeket a társadalombiztosítási jogszabályok előírnak, vagy amelyekről azok rendelkeznek, amennyiben azokat saját kockázatukra életbiztosító biztosítóintézetek végzik, vagy irányítják az adott tagállam jogszabályainak megfelelően.” [nem hivatalos fordítás]

8 Ugyanezen irányelv 6. cikke értelmében:

„Az ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenységek megkezdéséhez előzetes hivatalos engedély szükséges.

[…]” [nem hivatalos fordítás]

9 Az első életbiztosítási irányelv 7. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„Az engedélyt ágazatonként kell megadni a mellékletben meghatározottak szerint. Az engedély kiterjed a teljes ágazatra, kivéve ha a kérelmező csak az adott ágazathoz tartozó kockázatok egy részét kívánja biztosítani.

[…]” [nem hivatalos fordítás]

10 Az említett irányelv 8. cikkének (1) bekezdése kimondta, hogy:

„A székhely szerinti tagállam megköveteli valamennyi biztosítóintézettől, amelynek részére engedélyt kérnek, hogy:

[…]

b) tevékenységi körüket az ezen irányelvben meghatározott tevékenységekre és a belőlük közvetlenül eredő tevékenységekre korlátozzák, minden egyéb kereskedelmi tevékenység kizárásával”. [nem hivatalos fordítás]

11 Ugyanezen irányelv melléklete tartalmazott egy „Ágazatok szerinti osztályozás” címet viselő felsorolást, amelynek VII. pontjában „Az 1. cikk (2) bekezdésének c) és d) pontjában említett csoportos nyugdíjalapok kezelése” szerepelt.

12 Az első életbiztosítási irányelvet hatályon kívül helyezte és felváltotta az életbiztosításról szóló, 2002. november 5-i 2002/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2002. L 345., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 6. kötet, 3. o.). A 2002/83 irányelv 2. cikke megismételte az első életbiztosítási irányelv 1. cikkében szereplő rendelkezéseket. Az 5. cikk (2) bekezdése az első életbiztosítási irányelv 7. cikke (2) bekezdésének szövegét vette át. A 2002/83 irányelv I. melléklete a „Biztosítási ágazatok szerinti osztályozás” címet viselte, és VII. pontjában „[a] 2. cikk (2) bekezdésének c) és d) pontjában említett csoportos nyugdíjalapok kezelése” szerepelt.

13 A 2002/83 irányelvet hatályon kívül helyezte és felváltotta a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról szóló, 2009. november 25-i 2009/138/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Szolvencia II”) (HL 2009. L 335., 1. o.; a továbbiakban: „Szolvencia II” irányelv). Ez utóbbi 2. cikkének (3) bekezdése lényegében azonos megfogalmazással átveszi az első életbiztosítási irányelv 1. cikkének tartalmát.

14 A „Szolvencia II” irányelvnek „Az engedélyezés elve” című 14. cikkének (1) bekezdése a következők szerint rendelkezik:

„Az ezen irányelv hatálya alá tartozó direkt biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenység megkezdéséhez előzetes engedély megszerzése szükséges.”

15 A Szolvencia II irányelv 15. cikkének (2) bekezdése szerint:

„A 14. cikk értelmében az engedély az I. melléklet A. részében vagy a II. mellékletben felsorolt direkt biztosítási ágazatok valamelyikére vonatkozik. Az engedély a teljes biztosítási ágazatra kiterjed, kivéve ha a kérelmező csak az adott ágazathoz tartozó kockázatok egy részét kívánja biztosítani.”

16 A „Szolvencia II” irányelv „Életbiztosítási ágazatok” címet viselő II. mellékletének VII. pontjában „A 2. cikk (3) bekezdése b) pontjának iii. és iv. alpontjában említett csoportos nyugdíjalapok kezelése” szerepel.

Az Egyesült Királyság joga

17 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a biztosítótársaságok engedélyeire vonatkozó brit szabályozás értelmében a nyugdíjalapok kezelésére vonatkozó szolgáltatások, ideértve a meghatározott foglalkoztatói nyugdíjrendszerekhez kapcsolódó szolgáltatásokat is, „biztosítási" ágazatba tartoztak, amennyiben azokat az Insurance Companies Act (a biztosítótársaságokról szóló törvény) szerinti biztosítási engedéllyel rendelkezők teljesítették (a továbbiakban: biztosítók).

18 A biztosítók egyébként a magánbiztosítók felügyeletére hatáskörrel rendelkező közigazgatási hatóságok ellenőrzése alá tartoztak. A nyugdíjalap-kezelési szolgáltatásokat más jogszabályok alapján engedéllyel rendelkező gazdasági szereplők is kínálhatták (a továbbiakban: nem biztosítók).

19 Ami az e szolgáltatásokat terhelő héát illeti, a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy az érintett időszakban az Egyesült Királyság adóhatósága eltérően alkalmazta a héát attól függően, hogy a szolgáltatásokat biztosítók vagy nem biztosítók nyújtották. 2005. január 1-je előtt ez az eltérő kezelés jogszabályi rendelkezésekből következett, amelyek a biztosítási ügyletekre vonatkozó mentességet a biztosítóként engedélyezett szolgáltatókra korlátozták. A kérdést előterjesztő bíróság szerint egy, ezen időpontban hatályba lépett jogszabály-módosítást követően az adóhatóság e mentességet továbbra is a biztosítók által nyújtott nyugdíjalap-kezelési szolgáltatásokra korlátozta, noha ez a korlátozás már nem állt összhangban az Egyesült Királyság jogával.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

20 A United Biscuits Pension a United Biscuits (UK) Ltd munkavállalói tekintetében létrehozott foglalkoztatói nyugdíjrendszer vagyonkezelője. Az UB egy olyan kollektív befektetési alap korábbi vagyonkezelője, amelybe az 1989 és 2006 közötti időszakban e rendszer eszközeit fektették.

21 Az említett alap egymást követő vagyonkezelői befektetéskezelők szolgáltatásait vették igénybe. Ez utóbbiak mind biztosítók, mind nem biztosítók voltak.

22 A nyújtott szolgáltatások közül a nem biztosítók által kiszámlázott szolgáltatások az Egyesült Királyságban hatályban lévő szabályok vagy gyakorlatok alapján nem részesülhettek héamentességben, amivel kapcsolatban a United Biscuits Pension és UB panaszt emelt.

23 Ez utóbbiak vagyonkezelői minőségükben – többek között a nyugdíjalapéként – hiába kérték az Egyesült Királyság adóhatóságától a szóban forgó héa visszatérítését, majd a High Court of Justice (England & Wales), Chancery division (felsőbíróság [Anglia és Wales], kancelláriai kollégium, Egyesült Királyság) elé terjesztették.

24 Ez utóbbi 2017. november 30-i ítéletével elutasította keresetüket, arra hivatkozva, hogy a szóban forgó időszakra vonatkozóan a nemzeti jog nem nyújtott mentességet.

25 Az ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezés tárgyában eljáró, kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az uniós jog lehetővé teszi-e a nyugdíjalapok kezelésére irányuló szolgáltatások héamentességét.

26 E körülmények között a Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (fellebbviteli bíróság [Anglia és Wales] [polgári kollégium], Egyesült Királyság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A a) biztosítók és/vagy b) biztosítónak nem minősülő társaságok által a felpereseknek nyújtott alapkezelési tevékenységekhez hasonló alapkezelési tevékenységek nyújtása a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett »biztosítási ügyletnek« minősül-e?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

27 Előzetesen meg kell állapítani, hogy bár az alapügyben szóban forgó adózási időszakra egymást követően kiterjed a hatodik irányelv és a 2006/112 irányelv, mivel a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja megegyezik a hatodik irányelv 13. cikke B. részének a) pontjával, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre választ lehet adni kizárólag e kettő közül a jelen ítélet időpontjában hatályos, legújabb rendelkezés alapján.

28 Kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a valamely foglalkoztatási nyugdíjrendszer keretében – mindennemű kockázatfedezet kizárásával – nyújtott befektetéskezelési szolgáltatások az e rendelkezés értelmében vett „biztosítási ügyletnek” minősíthetők, és ennélfogva az ilyen ügyletek tekintetében az említett rendelkezésben előírt héamentesség alá tartozhatnak.

29 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a héairányelv 135. cikkének (1) bekezdésében foglalt adómentességek leírására használt kifejezéseket szigorúan kell értelmezni, tekintettel arra, hogy kivételnek minősülnek azon általános elv alól, amely szerint az adóalany által ellenszolgáltatás fejében teljesített valamennyi szolgáltatásnyújtás után héát kell fizetni (2016. március 17-i Aspiro ítélet, C-40/15, EU:C:2016:172, 20. pont).

30 Ami az e rendelkezésben említett biztosítási ügyleteket illeti, azokat az általánosan elfogadott fogalom és az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az a tény jellemzi, hogy a biztosító előre fizetendő díj ellenében vállalja, hogy a fedezett biztosítási esemény bekövetkezése esetén a szerződéskötéskor rögzített szolgáltatást nyújtja a biztosított részére (lásd: 2016. március 17-i Aspiro ítélet, C-40/15, EU:C:2016:172, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság jelzi, és azt a tárgyaláson is megerősítették, hogy az alapeljárás felpereseinek szerződés alapján nyújtott szolgáltatások kizárólag befektetések javukra történő kezeléséből álltak, kizárva a kockázatfedezetet.

32 Nem vitatott, hogy az ilyen szolgáltatásnyújtások nem felelnek meg a jelen ítélet 29. és 30. pontjában említett kritériumoknak, mivel a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt adómentességet alapvetően a kockázat fedezetéhez kapcsolódó biztosítási díjak helyes héaalapja meghatározásának nehézsége igazolja.

33 Az alapeljárás felpereseinek állításával ellentétben a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „biztosítási ügyletek” fogalmával semmilyen más kapcsoló elv nem következhet a Bíróság ítélkezési gyakorlatából vagy a biztosításra vonatkozó uniós jogból.

34 Ami a Bíróság ítélkezési gyakorlatát illeti, az alapeljárás felperesei az 1999. február 25-i CPP-ítélet (C-349/96, EU:C:1999:93) 18. pontjára és a 2001. március 8-i Skandia ítélet (C-240/99, EU:C:2001:140) 30. pontjára hivatkoznak.

35 Kétségtelen, hogy e pontok lényegében azt állítják, hogy semmi sem teszi lehetővé a „biztosítás” kifejezés eltérő értelmezését attól függően, hogy az a biztosítási vagy a héairányelvekben szerepel.

36 Mindazonáltal, amint azt a főtanácsnok a jelen ügyre vonatkozó indítványának 71–75. pontjában hangsúlyozta, úgy tűnik, hogy az említett pontok – a vonatkozó ítéletek sajátos összefüggésében értelmezve – valójában a biztosítás teljesítésének módjaira utalnak, mint például a természetbeni ellátások vagy a biztosító és a biztosított közötti közvetítő közreműködése. Ezzel szemben a Bíróság, amely általánosságban a „biztosítás” fogalmára, nem pedig a közös héarendszer értelmében vett „biztosítási ügyletek” fogalmára hivatkozott, nem kívánt szükségszerű és elválaszthatatlan kapcsolatot teremteni ez utóbbi és a biztosítási irányelvekben szereplő esetleges jogi kategóriák között. Így

mindkét, az alapeljárás felperesei által említett ítélet átveszi és alkalmazza a jelen ítélet 29. és 30. pontjában meghatározott kritériumokat, anélkül hogy azokat az uniós biztosítási jog fényében megkérdőjelezné vagy kiegészítené.

37 Ezenkívül az irányelvek releváns rendelkezéseinek pontos elemzése nem támasztja alá azt az elgondolást, amely szerint a nyugdíjalapok olyan kezelési szolgáltatásai, mint amelyekről az alapügyben szó van, a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozhatnak.

38 Ugyanis magának az első életbiztosítási irányelv 1. cikke szövegének értelmében, amelyet lényegében átvettek az azt felváltó irányelvek, az e rendelkezések által szabályozott életbiztosítási tevékenységek vagy az e cikk (1) bekezdésében említett „biztosítások”, vagy az annak (2) és (3) bekezdésében említett „műveletek”.

39 Márpedig e „műveletek” között szerepelnek „csoportos nyugdíjalapok kezelésével” kapcsolatosak.

40 Amint arra a főtanácsnok indítványának 58. pontjában lényegében rámutatott, bár az e cikk (1) bekezdésében említett „biztosítások” az általános értelemben vett biztosítási tevékenységnek minősülnek, a „műveletek” e biztosítási tevékenységekhez közeli és szorosan kapcsolódó tevékenységek. Olyan kiegészítő műveletekről van tehát szó, amelyek az első életbiztosítási irányelv és az annak helyébe lépő jogszabályok hatálya alá tartoznak, anélkül hogy szoros értelemben vett „biztosításnak” minősülnének a biztosításra vonatkozó irányelvek értelmében.

41 Így az uniós jogalkotó a biztosítási irányelvek alkalmazásában az alapügyben szereplőhöz hasonló ellátásokat nem kívánta „biztosításnak” tekinteni.

42 Az alapeljárás felpereseinek állításával ellentétben e következtetés nem cáfolható a biztosításra vonatkozó irányelvek mellékletei szövegének fényében, mivel ezek az irányelvek a nyugdíjalapok biztosítási tevékenység címén történő kezelését említik.

43 E tekintetben igaz, hogy kétértelműség következhet abból, hogy e mellékletek közül néhány a „biztosítási ágazat” vagy az „életbiztosítási ágazat” kifejezéseket említi.

44 E kétértelműség azonban eloszlik a szóban forgó rendelkezések összefüggés szerinti elemzése alapján.

45 Az első életbiztosítási irányelv mellékletének angol nyelvű címével kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy – amint arra a főtanácsnok indítványának 60. pontjában rámutatott – csak a dán és az angol nyelvi változatok minősítették a címükben az ágazatokat „biztosítási ágazatnak”, míg a német, a francia, az olasz és a holland nyelvi változat csak a tevékenység „ágazataira” utalnak, ekképpen arra utalva, hogy „a csoportos nyugdíjalapok kezelése”, amely e melléklet VII. pontjában szerepelt, nem biztosítási, hanem tevékenységi ágazatot képez.

46 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jogi rendelkezéseket egységesen kell értelmezni és alkalmazni az Európai Unió valamennyi nyelvén készült változat figyelembevételével. Az uniós szövegek egyes nyelvi változatai közötti eltérés esetén a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek az a részét képezi (2005. december 8-i Jyske Finans ítélet, C-280/04, EU:C:2005:753, 31. pont).

47 E tekintetben, és ez a 2002/83 irányelv I. mellékletének és a „Szolvencia II” irányelv II. mellékletének címére is érvényes, emlékeztetni kell arra, hogy az ezen irányelvek mellékletében szereplő osztályozás célja többek között azon tevékenységek meghatározása, amelyeknek a valamely tagállam területén való megkezdése az ezen irányelvek által előírt kötelező engedély tárgyát képezik.

48 Ez az engedély – amint az az első életbiztosítási irányelv 1. és 6. cikkének együttes olvasatából kitűnik, és a következő irányelvekben lényegében változatlanul maradt – „az ezen irányelv hatálya alá tartozó tevékenységek” tekintetében szükséges.

49 Márpedig, amint az a jelen ítélet 38. és az azt követő pontjaiban megállapításra került, e tevékenységek egyaránt magukban foglalják a „biztosításokat”, valamint a kapcsolódó „műveleteket”, amelyek között szerepel a nyugdíjalapok kezelése.

50 A biztosítási irányelvek általános rendszerének fényében tehát logikus, hogy a tevékenységeknek az említett irányelvek mellékleteiben megállapított osztályozása magában foglalja a nyugdíjbiztosítási tevékenységet és nyugdíjalapok kezelési tevékenységeit is, anélkül hogy ezt a besorolást úgy lehetne értelmezni, mint amely e tevékenységeket biztosításnak minősíti.

51 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a valamely foglalkoztatási nyugdíjrendszer keretében – mindennemű kockázatfedezet kizárásával – nyújtott befektetéskezelési szolgáltatások nem minősíthetők az e rendelkezés értelmében vett „biztosítási ügyletnek”, és ennélfogva nem tartozhatnak az ilyen ügyletek tekintetében az említett rendelkezésben előírt héamentesség alá.

Költségek

52 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a valamely foglalkoztatási nyugdíjrendszer keretében – mindennemű kockázatfedezet kizárásával – nyújtott befektetéskezelési szolgáltatások nem minősíthetők az e rendelkezés értelmében vett „biztosítási ügyletnek”, és ennélfogva nem tartozhatnak az ilyen ügyletek tekintetében az említett rendelkezésben előírt hozzáadottértékadó-mentesség alá.

Aláírások